

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.645 van 16 september 2013
in de zaak A. 204.319/IX-7615**

In zake: Steven BOUCKAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Valéry Schalenbourg
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacubowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Patricia COOLS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frank Judo
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 april 2012, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 23 januari 2012 waarbij Patricia Cools wordt benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven en gelijktijdig benoemd wordt tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Patricia Cools heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 11 juni 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2013.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valéry Schalenbourg, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Frank Judo, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is rechter in de arbeidsrechtbank te Gent. Op 12 september 2011 stelt hij zich kandidaat voor de vacante betrekking van rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven, met gelijktijdige benoeming tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel.

3.2. Op 15 september 2011 stelt de tussenkomende partij zich eveneens kandidaat voor die vacante betrekking. Zij is op dat ogenblik substituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel.

3.3. Over de kandidatuur van verzoeker worden zeer gunstige adviezen gegeven door de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent en de stafhouder van de balie te Gent.

3.4. Over de kandidatuur van tussenkomende partij worden zeer gunstige adviezen gegeven door de arbeidsauditeur te Brussel en de vertegenwoordigers van de Nederlandse orde van advocaten te Brussel.

3.5. De adviezen van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven worden niet binnen de wettelijke termijn uitgebracht. Op vraag van verzoeker en van de tussenkomende partij worden die adviezen aan het dossier toegevoegd. Voor verzoeker besluit het advies met de eindvermelding “uitstekend”, voor de tussenkomende partij luidt de eindvermelding “zeer gunstig”.

3.6. Op 29 november 2011 worden de kandidaten gehoord door de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie (hierna: de benoemingscommissie). De benoemingscommissie beslist vervolgens om de tussenkomende partij voor benoeming voor te dragen. Die voordracht steunt op de volgende overwegingen:

“Volgens de adviezen van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven heeft zijn rechtbank nood aan een rechter voor de zittingen collectieve schuldenregeling en één zitting sociale zekerheid (gehandicapten).

Patricia Cools behaalde in 1989 het diploma van licentiaat in de rechten. Zij behaalde in 1994 een bijkomend diploma van gegradueerde in de fiscale wetenschappen, en in 1996 een bijkomende master in Business Law.

Zij was advocaat van april 1991 tot 29 april 2008.

Bij koninklijk besluit van 29 april 2008 is zij benoemd tot substituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel, met gelijktijdige benoeming bij de arbeidsrechtbank te Leuven.

Het advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven is zeer gunstig. Hij wijst op de ruime ervaring die de kandidate heeft verworven aan de balie (17 jaar) en in haar huidige functie in het auditoraat. Zij is vertrouwd met de meeste materies die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken. Zij weet zeer goed wat van haar als rechter wordt verwacht. Zij is door haar deeltijdse delegatie naar het arbeidsauditoraat te Leuven goed gekend en vertrouwd met de werking van de arbeidsrechtbank te Leuven. Zij heeft een basiskennis van de materie collectieve schuldenregeling. Zij is ook bereid zich volledig en collegiaal in te schakelen volgens de noodwendigheden van de dienst. Er wordt tevens gewezen op haar heldere taal, haar rendement, haar stiptheid en haar luisterbereidheid. In haar motivatie geeft zij volgens de voorzitter een gepaste en dienstvaardige invulling aan het ambt van zetelend magistraat. Zij is tevens co-auteur voor het luik sociaal recht van de informatiewebsite van een grote uitgeverij. Haar ruime juridische ervaring, haar specifieke deelname aan de informatiewebsite, haar persoonlijkheid en inzetbaarheid in de rechtbank, en de zeer positieve adviezen van haar korpschef laten toe te stellen dat zij een zeer geschikte kandidate is die onmiddellijk inzetbaar is en dus welkom is.

De arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel adviseert ook zeer gunstig. Op het arbeidsauditoraat heeft zij van in het begin juridisch ingewikkelde dossiers op een adequate manier behandeld. ‘Zij beschikte reeds over uitgebreide kennis van de grondbeginselen van het sociaal recht en heeft zich op korte tijd, in de materies die haar op het arbeidsauditoraat werden toegewezen, ingewerkt tot een niveau van specialisatie’. Een grote troef is haar grondige kennis van sectoren van het burgerlijk recht (personen- en familierecht) die dikwijls relevant zijn in de marge van sociale zekerheidsgeschillen. Op het arbeidsauditoraat heeft ze ook dossiers behandeld inzake sociale zekerheid, OCMW's, RSZ en ziekte en invaliditeit. Zij heeft bovendien regelmatig advies gegeven in arbeidsrechtelijke geschillen (pesterijen, discriminatie, ontslag van beschermde werknemers, enz.). Zij beheert ook een Franstalig strafkabinet voor wat het opsporingsonderzoek betreft. Bij de behandeling van deze zaken heeft ze steeds blijk gegeven van een zeer goede kennis van de procedureregels zowel in burgerlijk recht als in strafrecht. Zij drukt zich mondeling en schriftelijk perfect uit. Zij heeft geen enkel probleem om na afweging van alle relevante elementen en rekening houdend met alle nuances van een geschil, kordaat een eindbeslissing te nemen. Patricia Cools kent ook een

zeer goed evenwicht tussen de kwaliteit en de kwantiteit van het door haar geleverde werk. Zij is aangenaam in de omgang en komt tegelijkertijd vlot en gereserveerd over. Zij is eveneens co-auteur voor het luik sociaal recht van de informatiewebsite van een grote uitgeverij. Zij heeft zin voor discipline. Bij de uitoefening van haar activiteiten heeft zij een goed inzicht in de maatschappelijke werkelijkheid. Zij heeft er geen moeite mee om nieuwe activiteiten uit te oefenen. Zij beschikt over de nodige intellectuele en menselijke vaardigheden om de functie van rechter degelijk uit te oefenen. Zij probeert de sociaalrechtelijke problemen op een adequate wijze op te lossen met oog voor een evenwichtige en rechtvaardige afhandeling. Zij heeft een perfecte kennis van en jarenlange ervaring in het sociaal recht en de context waarin dit recht leeft. Zij is bereid dossiers te behandelen zowel in het burgerlijk recht (arbeidsrecht en sociale zekerheid) als in het strafrecht en in de collectieve schuldenregeling. Daarmee kan zij onmiddellijk ingeschakeld worden in de arbeidsrechtbank. Door haar interesse voor haar sociale omgeving en haar kennisgerichte specialisatie heeft zij alles om een goed rechter te zijn. Bovendien kent ze de arbeidsrechten in Leuven bijzonder goed.

Tot slot adviseert ook de vertegenwoordiger van de Brusselse balie zeer gunstig. Patricia Cools heeft als advocaat verschillende materies behandeld: burgerlijk recht, handelsrecht, sociaal en arbeidsrecht. Thans behandelt zij voornamelijk dossiers in het sociaal en arbeidsrecht. De kwaliteit van haar geschreven documenten kan als zeer goed worden gekwalificeerd. Zij is zeer besluitvaardig en heeft een zeer grote werkJijver op het kabinet van het arbeidsauditoraat waar ze de materies behandelt van het sociaal zekerheidsrecht, OCMW, invaliditeit, pestzaken en in kort geding de zaken van Fedasil. Patricia Cools geeft ook blijk van een zeer grote beschikbaarheid voor het uitoefenen van haar juridische taken. Zij heeft een zeer grote luisterbereidheid, is gemakkelijk aanspreekbaar en is vlot in de communicatie. Zij heeft als voorzitter van het Vlaams Pleitgenootschap, als lid van de raad van de Orde, en als secretaris van de Orde blijk gegeven van een grote stiptheid. Zij heeft een zeer ruime maatschappelijke interesse. De vertegenwoordiger van de Brusselse balie acht Patricia Cools zeer bekwaam en zeer geschikt voor de functie van arbeidsrechter. Zij heeft een zeer ruime balie-ervaring en een zekere ervaring op het arbeidsauditoraat hetgeen een voordeel is voor de uitoefening van het ambt van arbeidsrechter. Zij heeft niet alleen een zeer goede juridische en maatschappelijke kennis, doch daarbij beschikt zij eveneens over de nodige intellectuele en sociale vaardigheden: goede luisterbereidheid, de nodige maturiteit en een goede dosis gezond verstand om een goede arbeidsrechter te worden.

Tijdens de hoorzitting maakt Patricia Cools een zeer degelijke en gemotiveerde indruk. Zij antwoordt rustig, doordacht en met kennis van zaken op de gestelde vragen. Hierbij geeft zij blijk van een onderbouwde visie op het ambt van rechter in een arbeidsrechtbank. Zij toont ook aan dat zij als advocaat een grote en relevante ervaring heeft verworven in het plannen en organiseren. Een kwaliteit die van groot belang is wanneer men als rechter de zaken van collectieve schuldbemiddeling dient te behandelen.

De commissie is van oordeel dat Patricia Cools zonder twijfel over de nodige capaciteiten en kwaliteiten beschikt om naar eenieders voldoening te kunnen functioneren als rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven. Haar relevante ervaring, haar juridische kennis, haar gedrevenheid, haar kennis van de Leuvense arbeidsrechtbank, haar aangetoonde ervaring inzake plannen en organiseren, en haar adequate persoonlijke en sociale vaardigheden staan hiervoor garant.

[...]

Steven Bouckaert behaalde in 1998 met onderscheiding het diploma van licentiaat in de rechten. Hij kan bogen op zijn ervaring als wetenschappelijk medewerker aan het Instituut voor Sociaal Recht van de KULeuven, als wetenschappelijk medewerker aan het Instituut voor Vreemdelingenrecht van de KULeuven, als gerechtelijk stagiair en als rechter in de arbeidsrechtbank. De voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven geeft Steven Bouckaert een 'uiterst gunstig' advies. De commissie dient deze eindbeoordeling te beschouwen als 'zeer gunstig', daar enkel de vermeldingen 'ongunstig', 'voorbehouden', 'gunstig' en 'zeer gunstig' mogelijk zijn als eindbeoordeling voor een advies. De kennis van de procedureregels burgerlijk- en strafrecht is volgens de voorzitter zo goed als perfect. Zijn vonnissen zijn modellen van logische opbouw en redenering. Hij is in contact gekomen met zowat de meeste materies van het sociaal recht. Hij omschrijft Steven Bouckaert als een model-magistraat die niet alleen op inhoudelijk niveau presteert, maar die bovendien een bijzonder aangename en bereidwillige collega is die steeds klaar staat om in te springen of advies te verlenen. Mede door het feit dat hij ook geïnteresseerd is in de collectieve schuldenregeling, beantwoordt hij zonder enige twijfel aan het door de arbeidsrechtbank van Leuven gevraagde profiel. Door de overstap naar Leuven zal hij gemakkelijker beschikbaar zijn en verhoogt de kwaliteit van zijn gezinsleven ongetwijfeld. Hij past perfect in het beoogde profiel, zowel wat de kwaliteit van het werk betreft als de bereidheid om collectieve schuldenregeling te doen, maar ook wat inzetbaarheid, collegialiteit en persoonlijkheid betreft. Voor het korps is hij de uitgelezen kandidaat. Hij draagt de voorkeur uit van de voorzitter. Ook de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent en de vertegenwoordiger van de Gentse balie zijn zeer lovend over de kwaliteiten van Steven Bouckaert en adviseren zeer gunstig. Tijdens de hoorzitting maakt Steven Bouckaert een goede indruk. Hij antwoordt doordacht en oprecht op de vragen die hem worden gesteld. De commissie stelt vast dat het mobiliteitsprobleem (verplaatsing Leuven-Gent) zijn belangrijkste drijfveer is om van rechtscollege te willen veranderen. Dat dit een belangrijk onderdeel van zijn motivatie was, bleek ook reeds uit de verschillende adviezen. Daarnaast stelt de commissie tijdens de hoorzitting vast dat hij slechts een beperkte ervaring heeft inzake het plannen en organiseren (belangrijk voor de afhandeling van dossiers inzake collectieve schuldbemiddeling). De commissie is er van overtuigd dat Steven Bouckaert ongetwijfeld een uitstekend rechter is die inzetbaar is in iedere arbeidsrechtbank. Patricia Cools onderscheidt zich echter van Steven Bouckaert door haar meer gerichte, duidelijkere en meer pertinente motivatie met betrekking tot de huidige vacante plaats.

Hoewel de commissie zeker oog heeft voor de moeilijkheden die een kandidaat ondervindt in de lange verplaatsingen naar de rechtbank waar hij werd benoemd, is zij van oordeel dat het reduceren van deze moeilijkheden op zich geen adequate motivatie kan vormen voor een benoeming in hetzelfde ambt in een ander rechtsgebied. Daarenboven onderscheidt Patricia Cools zich van deze kandidaat door haar ruimere relevante professionele ervaring in het algemeen, alsook door haar grotere aantoonbare ervaring op het vlak van plannen en organiseren (hetgeen van belang is bij de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldbemiddeling). Uit wat voorafgaat blijkt dat Patricia Cools de meest bekwame en geschikte kandidaat is voor deze vacante plaats.”

3.7. Bij koninklijk besluit van 23 januari 2012 wordt Patricia Cools benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven en gelijktijdig benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel. In het benoemingsbesluit wordt de motivering van de voordracht van de benoemingscommissie integraal overgenomen.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4.1. Naar de letter van het inleidend verzoekschrift wordt de nietigverklaring gevorderd van het benoemingsbesluit van 23 januari 2012, waarbij verzoeker preciseert “houdende tevens de impliciete weigeringsbeslissing om verzoeker te benoemen tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven”.

4.2. Die geciteerde toevoeging doet de vraag rijzen naar het precieze voorwerp van de vordering en, meer bepaald, of verzoeker ook nastreeft om de uit de benoeming van tussenkomende partij impliciet blijkende weigering om hem te benoemen afzonderlijk vernietigd te weten.

Verzoeker repliceert evenwel in de memorie van wederantwoord helemaal niet op de exceptie, daaromtrent opgeworpen door verwerende partij in de memorie van antwoord, dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre de nietigverklaring wordt gevorderd van voormelde weigeringsbeslissing.

Vervolgens spreekt verzoeker in de laatste memorie de conclusie van het auditoraat dat de exceptie gegrond is, niet tegen. Integendeel schrijft verzoeker dat hij “wenst zich aan te sluiten bij het verslag van de eerste auditeurafdelingshoofd”.

4.3. Een en ander doet de Raad van State besluiten dat de aangehaalde toevoeging door verzoeker niet is opgevat als een afzonderlijk tweede voorwerp van zijn annulatieberoep, maar louter ingegeven en geschreven is als een feitelijke vaststelling, zodat als het voorwerp van voorliggend beroep enkel het koninklijk besluit van 23 januari 2012 te begrijpen is.

V. Onderzoek van het eerste onderdeel van het enige middel

Standpunt van de partijen

5. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11 en 151, § 4, van de Grondwet, van artikel 253ter, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek en van de materiële-motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een *eerste onderdeel* van het middel betoogt verzoeker dat de benoemingscommissie ten onrechte overweegt dat de mobiliteitsproblematiek als zijn voornaamste drijfveer naar voor is gekomen om zich voor het ambt van rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven kandidaat te stellen. Uit zijn motivatiebrief blijkt echter dat het inhoudelijke profiel van de openstaande vacante plaats te Leuven de belangrijkste drijfveer voor zijn kandidatuur uitmaakte. Hij heeft enkel vermeld dat, door de nabijheid van zijn woonplaats bij de arbeidsrechtbank te Leuven, de nodige flexibiliteit en het ‘kort op de bal spelen’ die de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldenregeling soms vergt, verzekerd is. Ook uit de verschillende adviezen over zijn kandidatuur kan volgens verzoeker niet worden afgeleid dat het mobiliteitsprobleem zelfs maar een ‘belangrijk’ onder-

deel van zijn motivatie zou vormen. De bezorgdheid van de korpsoversten om te kunnen beschikken over magistraten die niet te ver van hun werkplaats wonen of het feit dat zij in hun adviezen hieraan een bijzondere beschouwing wijden, wijzen er niet op dat dit voor hem de belangrijkste drijfveer zou zijn. Hij ontkent niet, zoals hij tijdens de hoorzitting heeft bevestigd, dat de ligging van de arbeidsrechtbank te Leuven tot op zekere hoogte een rol heeft gespeeld om zich voor de vacante plaats kandidaat te stellen, doch hij heeft tijdens de hoorzitting ook verduidelijkt dat de voornaamste drijfveer voor zijn kandidatuur verband hield met het inhoudelijke profiel van de vacante plaats in de arbeidsrechtbank te Leuven. Hij merkt op dat hij zich na afloop van zijn stage kandidaat heeft gesteld voor de vacante betrekkingen van rechter in de arbeidsrechtbank te Brugge, Gent en Mechelen en dat hieruit op evidente wijze blijkt dat het mobiliteitsaspect bij hem nooit een doorslaggevende of prominente rol heeft gespeeld.

6. Verwerende partij werpt vooreerst op dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze hij het gelijkheidsbeginsel, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 259ter, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek, geschonden acht, zodat het middel in die mate niet ontvankelijk is.

Wat dan de overige door verzoeker aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur betreft, is verwerende partij van oordeel dat uit de verklaringen van verzoeker tijdens de hoorzitting van de benoemingscommissie blijkt dat hij heeft toegegeven dat de mobiliteitsproblematiek bij zijn kandidaatsstelling heeft meegespeeld, dat hij die problematiek niet geminimaliseerd heeft, en dat de conclusie van de benoemingscommissie – gesteund op eigen verklaringen van verzoeker – bijgevolg niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker stelt bovendien ten onrechte dat uit de adviezen van de korpschef van de arbeidsrechtbank te Gent en van de stafhouder van de balie te Gent niet kan worden afgeleid dat de mobiliteitsproblematiek een belangrijke drijfveer was om zich kandidaat te stellen. Uit het feit dat verzoeker zich meermaals kandidaat heeft gesteld voor de benoeming tot rechter in de arbeidsrechtbank blijkt volgens verwerende partij bovendien dat verzoeker niet echt gemotiveerd is om dossiers met betrekking tot

de collectieve schuldenregeling te behandelen. De tussenkomende partij heeft haar motivatie voor de vacante functie daarentegen op een meer pertinente wijze tot uiting gebracht.

7. Tussenkomende partij werpt vooreerst op dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 151, § 4, van de Grondwet en artikel 259ter, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek. Hoe dan ook is aan de bijzondere motiveringsplicht die door die bepalingen is voorgeschreven voldaan.

Tussenkomende partij is voorts van oordeel dat volgens de beoordelingscommissie uit de respectievelijke dossiers van de beide kandidaten blijkt dat zij zich van verzoeker op verschillende punten heeft onderscheiden. De mobiliteitskwestie was “zeker geen doorslaggevend element” bij die vergelijking van de kandidaturen, maar hoogstens een bijkomende reden om niet voor verzoeker te kiezen. Bovendien was ook de problematiek van de collectieve schuldenregeling geen doorslaggevend element in de besluitvorming. De benoemende overheid kon echter redelijkerwijze de voorkeur geven aan de tussenkomende partij, daar zij zich onderscheidde door haar ruimere relevante professionele ervaring in het algemeen en haar grote aantoonbare ervaring op het vlak van het plannen en organiseren, wat van belang is bij de behandeling van de dossiers inzake collectieve schuldenregeling. Tussenkomende partij ziet voorts niet in hoe het feit dat zij in de periode van 2007 tot 2008 niet gekandideerd heeft voor vacante betrekkingen in Brugge, Gent en Mechelen kan leiden tot de onwettigheid van het bestreden besluit, te meer daar zij zich op grond van artikel 216bis van het Gerechtelijk Wetboek gedurende een periode van drie jaar na de bekendmaking van haar benoeming tot substituut-arbeidsauditeur geen kandidaat mocht stellen voor het ambt van rechter in de arbeidsrechtbank. Tussenkomende partij meent dat verzoeker zich beperkt tot opportuniteitskritiek, terwijl de Raad van State zich enkel kan uitspreken over de vraag of er al dan niet een kennelijk onredelijke beslissing werd genomen.

8. In haar laatste memorie herhaalt verwerende partij dat het motief met betrekking tot de mobiliteitsproblematiek wel degelijk de nodige feitelijke grondslag vindt in het dossier. Uit de adviezen blijkt dat de wens van verzoeker om dichterbij huis te werken een belangrijk onderdeel was van zijn motivatie; uit de hoorzitting is vervolgens gebleken dat het mobiliteitsprobleem de belangrijkste drijfveer was voor verzoeker om te postuleren voor het vacante ambt te Leuven. Het is niet onbegrijpelijk, laat staan kennelijk onredelijk, voor de commissie om dit te besluiten uit het gesprek tijdens de hoorzitting.

9. Tussenkomen partij merkt in haar laatste memorie op dat de mobiliteitskwestie een belangrijk onderdeel was van de motivatie van verzoeker, zoals blijkt uit de kandidatuurstelling, uit de adviezen en uit het verslag van de hoorzitting.

Zij handhaaft evenwel haar zienswijze, dat die kwestie in de ogen van de commissie zeker geen doorslaggevend element is geweest om haar wel en verzoeker niet naar voren te schuiven voor de benoeming. Niet de mobiliteitskwestie, die als een overtollig motief is te begrijpen, maar wel de aangetoonde relevante werkervaring en organisatiecapaciteiten van tussenkomende partij zijn lopende het benoemingsproces doorslaggevend gebleken en hebben uiteindelijk tot haar benoeming geleid.

Beoordeling

10.1. Volgens artikel 151, § 4, tweede lid, van de Grondwet worden de rechters in de rechtbanken door de Koning benoemd “op gemotiveerde voordracht van de bevoegde benoemings- en aanwijzingscommissie [van de Hoge Raad voor de Justitie], bij een tweederde meerderheid overeenkomstig de modaliteiten bij de wet bepaald en na afweging van de bekwaamheid en geschiktheid. Deze voordracht kan enkel worden geweigerd op de wijze bij de wet bepaald en mits motivering”.

Artikel 259ter, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de voordracht door de benoemings- en aanwijzingscommissie gebeurt “op grond van criteria die betrekking hebben op de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaat” en dat de voordracht met redenen wordt omkleed.

In de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ligt het beginsel besloten dat iedere burger gelijke toegang heeft tot de openbare ambten en dat bijgevolg de aanspraken en verdiensten van de kandidaten op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria moeten worden onderzocht en vergeleken.

10.2. Het middel bekritiseert de wijze waarop het vergelijkend onderzoek van de kandidaturen, naar blijkt uit de in het bestreden benoemingsbesluit overgenomen motieven van de voordracht, door de benoemingscommissie is gebeurd. Verzoeker maakt aldus voldoende duidelijk op welke wijze hij de voormelde bepalingen geschonden acht.

10.3. De excepties worden verworpen.

11. Om aan tussenkommende partij op verzoeker voorrang te geven, vermeldt de benoemingscommissie inzonderheid wat volgt:

“[...] De commissie is er van overtuigd dat Steven Bouckaert ongetwijfeld een uitstekend rechter is die inzetbaar is in iedere arbeidsrechtbank. Patricia Cools onderscheidt zich echter van Steven Bouckaert door haar meer gerichte, duidelijkere en meer pertinente motivatie met betrekking tot de huidige vacante plaats. Hoewel de commissie zeker oog heeft voor de moeilijkheden die een kandidaat ondervindt in de lange verplaatsingen naar de rechtbank waar hij werd benoemd, is zij van oordeel dat het reduceren van deze moeilijkheden op zich geen adequate motivatie kan vormen voor een benoeming in hetzelfde ambt in een ander rechtsgebied. Daarenboven onderscheidt Patricia Cools zich van deze kandidaat door haar ruimere relevante professionele ervaring in het algemeen, alsook door haar grotere aantoonbare ervaring op het vlak van plannen en organiseren (hetgeen van belang is bij de behandeling van dossiers inzake collectieve schuldbemiddeling).”

In tegenstelling tot wat tussenkomende partij aanvoert, gaat het motief met betrekking tot de mobiliteitskwestie niet slechts om “een bijkomende reden” om eventueel niet te kiezen voor verzoeker. Tussenkomende partij kan de Raad van State niet ervan overtuigen om vast te stellen dat het een overtollig motief is; integendeel zelfs, gezien de aandacht die de commissie eraan besteedt. De Raad vermag dan ook niet in de plaats van de benoemende overheid te oordelen of aan tussenkomende partij nog steeds de voorkeur zou zijn gegeven, indien abstractie gemaakt zou worden van de mobiliteitskwestie en enkel rekening zou worden gehouden met een vergelijking tussen de kandidaten met betrekking tot hun professionele ervaring en hun ervaring inzake plannen en organiseren.

12.1. In zijn kandidaatstelling voor de vacante betrekking heeft verzoeker betreffende zijn motivatie onder meer het volgende uiteengezet:

“Het ambt van rechter in de Arbeidsrechtbank te Leuven zou me toelaten mijn reeds verworven kennis en ervaring in het sociaal recht verder te ontwikkelen.

De kans is immers niet onbestaande, zo heb ik begrepen uit navraag, dat de rechter die benoemd wordt op de openstaande vacature, minstens ten dele, belast wordt met de behandeling van dossiers inzake de collectieve schuldenregeling. Deze materie draagt mijn interesse weg. Zo volgde ik tijdens mijn gerechtelijke stage bij de beslagrechter te Mechelen gedurende enkele maanden de zittingen in verband met de collectieve schuldenregeling en werd ik tevens ingeschakeld bij de beoordeling van de toelaatbaarheid van verzoeken inzake het bekomen van een collectieve schuldenregeling. Ik beschouw het als een bijzondere uitdaging om me, zo dit nodig zou blijken, verder toe te leggen op deze al bij al relatief nieuwe bevoegdheid van de arbeidsgerechten die zowel kwantitatief als kwalitatief in steeds toenemende mate de werking van de arbeidsrechtbank ‘kleurt’. Door de nabijheid van mijn woonplaats bij de Arbeidsrechtbank van Leuven (ongeveer 6 km) is voor mij mogelijk om de flexibiliteit en het ‘kort op de bal spelen’ die de behandeling van dergelijke dossiers soms vergt, te verzekeren.”

12.2. Verzoeker beschouwt de nabijheid van zijn woonplaats bij de arbeidsrechtbank te Leuven in zijn sollicitatie derhalve als een troef, omdat het hem mogelijk maakt om bij de behandeling van de dossiers betreffende de schuldenregeling de nodige flexibiliteit en het ‘kort op de bal spelen’ te verzekeren. Dat de verwijzing naar de nabijheid van zijn woonplaats voor een magistraat die

dergelijke dossiers te behandelen heeft geen irrelevant gegeven is, mocht verzoeker vernemen uit het advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Brugge die in 2007 naar aanleiding van de kandidaatstelling van verzoeker voor de betrekking van rechter in de arbeidsrechtbank het volgende stelde:

“De collectieve schuldenregeling vereist [...] in heel wat situaties een vlotte beslissing, zodat beschikbaarheid en nabijheid (ook in de vakantieperiodes) niet zonder belang zijn”,

en vervolgens het volgende “klein voorbehoud” maakte bij zijn overigens zeer gunstig advies:

“Het is zeer de vraag of de noodzakelijke regelmatige verplaatsingen, die begrijpelijkerwijze met het openbaar vervoer zouden ondernomen worden en al gauw 4 uur per verplaatsingsdag in beslag zouden nemen, van aard zijn om volledig efficiënt te functioneren.”

Ook uit het advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent dat aan verzoekers benoeming tot rechter in die rechtbank voorafging, blijkt enig scepticisme in verband met de tijd die hij zal moeten spenderen aan het woon-werkverkeer.

Het is bijgevolg niet onlogisch dat verzoeker, die bij eerdere sollicitaties met een voorbehoud in verband met de lange verplaatsingen naar de rechtbank werd geconfronteerd, er in zijn kandidaatstelling voor de vacante betrekking te Leuven op wijst dat er vanwege de nabijheid van zijn woonplaats geen beletsel is om bij de behandeling van de zaken betreffende de collectieve schuldenregeling de nodige flexibiliteit aan de dag te leggen.

12.3. Hierbij zij opgemerkt dat het feit dat het oplossen van het mobiliteitsprobleem voor verzoeker een prikkel zou zijn geweest om zich voor de vacante betrekking bij de arbeidsrechtbank te Leuven kandidaat te stellen, niet betekent dat de nabijheid van zijn woonplaats niet tegelijk kan bijdragen tot de goede werking van de arbeidsrechtbank. De voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven stelde in zijn advies over de kandidatuur van de verzoeker aldus:

“Mede door het feit dat hij ook geïnteresseerd is in de [collectieve schuldenregeling], beantwoordt hij zonder enige twijfel aan het door de arbeidsrechtbank van Leuven gevraagde profiel.

Door de overstap naar Leuven zal hij gemakkelijker beschikbaar zijn en verhoogt de kwaliteit van zijn gezinsleven ongetwijfeld.”

12.4. Uit de kandidaatstelling van verzoeker blijkt aldus niet dat het mobiliteitsprobleem zijn belangrijkste drijfveer was om zich voor de betrekking van rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven kandidaat te stellen en dat het hem aan motivatie voor de inhoud van de functie zou ontbreken.

13. Vervolgens kan ook uit de adviezen die naar aanleiding van de betwiste benoeming over verzoeker werden uitgebracht niet worden afgeleid dat de nabijheid van zijn woonplaats voor hem de belangrijkste drijfveer zou zijn geweest om zich voor de vacante betrekking bij de arbeidsrechtbank te Leuven kandidaat te stellen.

Onder de rubriek ‘bijzondere beschouwingen’ stelt de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent in zijn zeer gunstig advies het volgende:

“Voor de arbeidsrechtbank te Gent zou het vertrek van Steven Bouckaert een ernstige aderlating betekenen. Anderzijds heeft iedereen begrip voor zijn sollicitatie voor de arbeidsrechtbank van Leuven. Zijn woonplaats in de onmiddellijke buurt, zijn gezinslast (3 kleine kinderen) en de verre verplaatsing tussen Heverlee en Gent zijn ongetwijfeld bijzonder ernstige argumenten om de overstap naar Leuven te maken waardoor de kwaliteit van zijn leven en dit van zijn gezin ongetwijfeld zal verhogen.”

Het feit dat de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Gent begrip toont voor de sollicitatie van een rechter die hij niet graag ziet vertrekken, en van mening is dat de mobiliteitsproblematiek voor hem een bijzonder ernstig argument uitmaakt om de overstap naar Leuven te maken, is geen bewijs van het feit dat de motivatie van verzoeker, zoals de benoemingscommissie suggereert, slechts gelegen zou zijn in het reduceren van de moeilijkheden die hij ondervindt vanwege de lange verplaatsingen naar de rechtbank waar hij benoemd is.

14. Ten slotte valt ook uit de volgens verwerende partij doorslaggevende verklaringen van verzoeker tijdens de hoorzitting van de benoemingscommissie niet af te leiden dat zijn sollicitatie slechts zou zijn ingegeven door de wens om in een arbeidsrechtbank dichtbij zijn woonplaats benoemd te worden, zonder dat hij enige belangstelling zou hebben voor de concrete inhoud van de functie zoals die in het advies van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Leuven beschreven is.

Voor zover verzoeker de kans is geboden zelf zijn kandidatuur toe te lichten, beklemtoont hij dat “het inhoudelijke profiel van wat men zoekt in Leuven [...] een heel belangrijk element is om mij kandidaat te stellen”.

De mobiliteitsoverwegingen komen niet spontaan ter sprake, maar verzoeker wordt ermee geconfronteerd door de vragen van de leden van de commissie die hem aan de tand voelen, vooral, over deze kwestie en over zijn academische achtergrond.

Op de vraag of bij hem mobiliteitsoverwegingen hebben meegespeeld, heeft verzoeker geantwoord dat dit “voor een stuk [heeft] meegespeeld”. Hij heeft zijn motivatie vervolgens als volgt toegelicht:

“[...] wat zeker evenveel heeft meegespeeld bij mij om mij echt ook kandidaat te stellen, is eigenlijk het profiel dat men vanuit Leuven zoekt. Voor de plaats die open is of de rechter die daar op zal benoemd worden, zoek[t] men iemand die dossiers van collectieve schuldenregeling gaat doen en een stuk sociale zekerheid, dat zal wat later geconcretiseerd worden in de betwistingen over de personen met een handicap. En voor mij zijn dat twee materies die mij inhoudelijk enorm liggen, boeien. Waar ik op zich, zeker wat collectieve schuldenregeling betreft, nog niet zo heel veel professioneel mee ben bezig geweest. Waar mijn interesse ook al, van tijdens mijn stage en zo, naar uit ging. Dat speelt echt zeker ook mee om mij voor de plaats in Leuven kandidaat te stellen. Want het is op zich ook niet absoluut zo dat ik bijvoorbeeld niet graag ben in Gent of daar misschien ook niet goed functioneer. Maar die mobiliteit heeft ook meegespeeld uiteraard.”

Het oordeel van de benoemingscommissie “dat het mobiliteitsprobleem [verzoekers] belangrijkste drijfveer is om van rechtscollege te willen veranderen” en dat de tussenkomen de partij zich van hem onderscheidt “door haar meer gerichte, duidelijkere en meer pertinente motivatie met betrekking tot de huidige vacante plaats”, mist bijgevolg feitelijke grondslag.

15. Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het koninklijk besluit van 23 januari 2012 waarbij Patricia Cools wordt benoemd tot rechter in de arbeidsrechtbank te Leuven en gelijktijdig benoemd wordt tot rechter in de arbeidsrechtbank te Brussel.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomen de partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 september 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren